

[Finansministeren.]

sat, betyder en hjælpende Haand til en stor Del af Beboerne i Sønderjylland, og at man her skulde vogte sig for at gøre Overbud, som man ikke er i Stand til at indfri.

Trods den mindre velvillige Modtagelse, Lovforslaget har faaet, anbefaler jeg det dog fortsat til det høje Tings velvillige Behandling.

Krag: Jeg finder ikke nogen Anledning til at takke den højtærede Finansminister for Tilsagnet om, at Tillægsbevillingslovforslaget vil komme i Morgen. Det er nemlig det seneste Tidspunkt, jeg mindes, Tillægsbevillingslovforslaget er blevet fremsat paa i hele den Periode, som snart er ret lang, i hvilken jeg har været Medlem. Og naar den højtærede Minister tilraader mig at undersøge Datoerne for Tillægsbevillingslovforslagets Frensættelse i de forudgaaende Aar, siger jeg, at dette Raad kan kun være Udtryk for, at den højtærede Minister ikke ved, hvad han taler om; jeg henstiller til den højtærede Minister at undersøge disse Datoer og give Oplysninger om dem her fra denne Plads, saa vil han faa at se, hvad det er, den højtærede Minister her har indladt sig paa.

Jeg er forbavset over, at den højtærede Minister er saa fordringsfuld, at han ikke kan erklære sig nogenlunde tilfreds med den Modtagelse, Lovforslaget har faaet, i hvert Fald fra min Side; thi jeg har jo aldeles ikke sagt, at det var ingenting, tværtimod, jeg har betegnet det som et Grundlag, paa hvilket der sikkert med Udsigt til et værdifuldt Resultat kunde forhandles. Men det er altsaa ikke tilstrækkeligt for den højtærede Minister. Jeg har heller ikke sagt, at Nord for Kongeaaen er Forholdene lige saa vanskelige og uheldige som i de sønderjyske Landsdele, men jeg har sagt, at naturligvis vil en Lovgivning som den, der her beskæftiger os, øge Forventningerne og Kravene fra det øvrige Land, hvor, sagde jeg, Tusinder kan være lige saa vanskeligt stillede, som Tilfældet i Almindelighed er i de sønderjyske Landsdele.

Naar den højtærede Minister saa spørger mig om, hvad jeg sigter til, naar jeg taler om Regeringens Ansvar for den nuværende økonomiske Situation, saa behøver den højtærede Minister jo ikke at anstille sig uvidende i den Henseende. Jeg mener, at denne Regering har siden 1929 ført en økonomisk Politik, og at der ude i Landets Kommuner er ført en økonomisk Politik, som til syvende og sidst maa ende i finansielt Sammenbrud, hvis der ikke vendes om. Og Tiden dertil er

inde. Den højtærede Regering vil blive nødt til, hvis den ikke vil udsætte sig for Katastrofer, hvis Rækkevidde er ret uoverskuelig, at gaa ind i Opfyldelsen af de Krav om en Tilpasningspolitik, som vi fra vor Side for længst har rejst Fordring om, men i hvilken Henseende vi stadig er blevet afvist. Ikke mindst de seneste Dages Begivenheder, Forholdet over for Stigningen af Tjenestemandslønningerne, viser klart, at den højtærede Regering er ved at blive paa det rene med, at den er kommet ud over Grænserne for det tilladelige..

Det, jeg har stillet Krav om, er mindre en væsentlig Forøgelse af Støtten, end det er Ligelighed over for den Hjælp, der ydes, uanset hvem Kreditor er; thi det er jo Gældens Størrelse, der er bestemmende for Trykket, og ikke dette, om det er den ene eller den anden, man har laant Pengene hos. Og i den Anledning har jeg tilladt mig at pege paa § 3, thi hvis den var at forstaa, saaledes som jeg har forstaaet den, nemlig at det, der skulde hjælpes af gennem Laanekassen, var de ordinære Indkomster i Renter og Afdrag, er det, jeg har ment, at Hjælpen vilde blive minimal, og at Udsigterne til en virkelig Hjælp for dem, der kom ind under Bestemmelserne i § 3, derigennem vilde være saare ringe, saa at man derfor kun vilde vække Forhaabninger, der ikke kunde opfyldes. Men nu forstaaer jeg af den højtærede Ministers Ord, at man ikke blot tænker paa disse ordinære Indkomster til Laanekassen, men ogsaa paa andre Indkomster, hvis Virkning man maa tillægge væsentlig større Betydning, og i saa Tilfælde vil Muligheden for den Støtte, som jeg anser det for nødvendigt at yde et ikke helt ringe Antal af gældbundne, væsentlig forøges.

Den højtærede Minister sagde, at det ikke var første Gang, der var givet en saadan Anvisning med Hensyn til Udlaansrentens Reduktion i Banker og Sparekasser, som Tilfældet er i Bemærkningerne til Lovforslagets § 3, og i denne Anledning oplæste den højtærede Minister en Udtalelse af den højtærede Handelsminister. Denne Udtalelse har dog kun en svag Relation til det, vi her taler om; thi det, den højtærede Handelsministers Udtalelse gik ud paa, var blot dette, at Bankerne og Sparekasserne naturligvis ikke skulde tjene paa Indlaansrentens Nedsættelse, men at det Beløb, der kom til Raadighed gennem denne Nedsættelse, i fuldt Omfang skulde komme Laantagerne i Banker og Sparekasser til gode. Og dermed er i Virkeligheden slet ikke sagt, at det skal ske paa en Maade,